

Tisíce veriacich na Skalke

Tisíce veriacich zo Slovenska, Čiech a Poľska dnes navštívili naše najstaršie pútnické miesto Skalke nad Váhom pri Trenčíne. Pät' sa koná každý rok na sviatok svätého Svorada a Beňadika.“

Redaktorka: „Davy ľudí zo všetkých kútov dnes zaplnili toto živé pútnické miesto. Pre mnohých je to už neodmysliteľná súčasť leta.“

pútnici: „Každý rok, no tak ja neviem najmenej tých 65 rokov.“

pútnici: „Chodím pravidelne na Skalke, je to moja srdcová záležitosť.“

pútnici: „Ja si ešte ako dieťa pamätám toto miesto, naozaj je to tu veľmi pekné a radi sa sem vraciame.“

pútnici: „Je to veľká sila a hľadanie pravdy o sebe samom.“

Redaktorka: „Na tomto najstaršom pútnickom mieste na Slovensku žili v 11. storočí dvaja pustovníci, svätý Svorad a Benedikt, o ktorých

píše Maurova legenda. Slávnostnú svätú omšu dnes celebroval biskup Marián Chovanec, rodák z Trenčína.“

Mons. Marián Chovanec, nitriansky biskup: „Skalka pre nás bola vždycky významným miestom. Chodievali sme ako miništranti sem brigádovať.“

Redaktorka: „V závere omše požehnal sochu Panny Márie Guadalupej, ktorú priviezli až z Mexika. A toto je odkaz, ktorý by si mali veriaci odniesť z dnešnej omše.“

Mons. Marián Chovanec, nitriansky biskup: „Človek sa neuspokojí nikdy, keď bude len pracovať a zhŕňať nadobúdať, človek by sa mal aj modliť, tak ako tí robili dvaja rehoľníci, modli sa a pracuj, tak aj toto je odkaz ich svätcov pre našu dnešnú dobu.“

Zuzana Glabazňová
Markíza, 17.7.2011

Púť v Gaboltove

Tisíce veriacich už od piatku smerovali do Gaboltova na východe Slovenska. Jedna z najväčších púti u nás dnes vyvrcholila slávnostnou omšou, ktorú celebroval košický arcibiskup.“

Róbert Haas, redaktor STV: „Gaboltov je obec s približne 500 obyvateľmi. Raz ročne sa počet ľudí v dedine rozrastie na tisíce. Smerujú doň pútnici, ktorí si pripomínajú založenie Miestneho bratstva Panny Márie Karmelskej.“

František Boldy, rímskokatolícky farár Gaboltova: „Tu pri tomto farskom kostole trvá od roku 1706 Bratstvo Panny Márie Karmelskej.“

Róbert Haas, redaktor STV: „Rád karmelitánov založili v druhej polovici 12. storočia na hore Karmel v dnešnom Izraeli. Postupne sa rozšírili do celej Európy. Ich typickým odevom je hnedý plášť. Dve časti plátna zošité na šnúrke mali dnes na sebe aj pútnici. Pri-

chádzali vyspovedať sa a načerpať nové sily.“

Pútnik: „To nám dáva rodinnú pohodu. Proste že môžeme sa stretnúť tu.“

Pútnik: „Ja potom žijem z toho minimálne celý rok, lebo je to také oddýchnutie trošku a preladenie z toho zhonu v práci.“

Róbert Haas, redaktor STV: „Na púť prichádzajú starší i mladí ľudia. Niektorí dokonca prespia v stanoch priamo pri kostole.“

František Boldy, rímskokatolícky farár Gaboltova: „Za tie 2-3 dni, keď tu máme púť, tak zhruba tých 30 až 40 tisíc ľudí sa tu zomelie.“

Róbert Haas, redaktor STV: „305-ročná tradícia púte postupne láka stále viac ľudí nielen z bezprostredného okolia, ale aj zo zahraničia. Podľa miestneho farára ju vyhľadávajú už aj ľudia z okolitých krajín, či vzdialenej Kanady a Ameriky.“

Róbert Haas
STV 1, 17.7.2011

Liturgické rúcha

vo františkánskom kostole

Parament alebo liturgické rúcho pripieva k slávnostnej atmosfére pri bohoslužbách. Je symbolom aj nástrojom komunikácie. Pozrite sa na prvú prehliadku moderného spracovania kňazských odevov. Rôznorodé prístupy a techniky predstavuje 7 slovenských výtvarníkov.

Kaplnku svätého Jána Evanjelistu v bratislavskom františkánskom Kostole Zvestovania pána zdobia po tieto dni kreatívne artefakty. Vznikli za posledných 20 rokov a doteraz neboli verejnosti známe.“

Pavla Lazárková Trizuljaková, kurátorka výstavy: „V minulosti to bolo tak, že sa vlastne ozdobovali rôznymi výjavmi zo života svätých alebo krížom, dneska sa skôr kladie dôraz na rúcho samotné. To rúcho samotné je symbol sakrálného zahalenia, takže vlastne ten celebrant v momente, kedy si oblečie to rúcho, tak sa stáva akoby druhým Kristom.“

Redaktorka: „Jednotlivé časti liturgického rúcha sa vyvíjali do 9. storočia. Až potom odev nadobudol svoju ustálenú podobu. Neskôr sa menila už len forma, rozmer a spôsob výzdoby. Liturgické rúcho však netreba chápať ako pozostatok minulosti.“

Pavla Lazárková Trizuljaková, kurátorka výstavy: „Ľudia všetkých čias, keď slávia, tak sa chcú pekne obliecť. Chcú priniesť aj pred tvár božiu to najlepšie, takže vlatne to je dnešný výraz, dnešná snaha výtvarných umelcov priniesť pred tú tvár božiu tie najkrajšie diela ľudských rúk.“

Jana Zaujecová, výtvarníčka: „Moje dielo symbolizuje akoby oheň Ducha svätého. To je taká špeciálna technika plstenia ručného. Oslovil ma otec biskup Rábek, ktorý mi zadal túto červenú liturgickú farbu.“

Redaktorka: „Ambícia výstavy je aj zvýšenie pozornosti slovenskej verejnosti k tomuto liturgickému symbolu.“

Natália Lenárdová, STV 1, 17.7.2011

Ako dovolenkujú pápeži

Castel Gandolfo je známe tým, že tu trávajú svoje voľné chvíle hlavy katolíckej cirkvi. Aktuálne tam dovolenkujú aj súčasný pápež Benedikt XVI.

Športovec Ján Pavol II. síce zaviedol „horskú časť“ letnej dovolenky v Alpách, ale jeho nástupca sa v posledných rokoch vrátil k zvyku prežiť leto len v sídle v Castel Gandolfo. Dôvodov, prečo pápež Benedikt XVI. upustil od cestovania do Alp, je niekoľko. Dôležitú rolu zohráva vek. Má už 84 rokov a od začiatku svojho pontifikátu obmedzil nielen cesty do zahraničia, ale aj po Apeninskom polostrove. Ďalším dôvodom sú jeho pracovné povinnosti. Pobyt mimo Ríma síce trvá od júla až do septembra, ale úplne oddychový je len júl, keď sa nekonajú žiadne apoštolské cesty ani audiencie. Výnimkou je nedeľné poludnie, keď sa pápež prihovráti z balkóna rezidencie a s prítomnými veriacimi sa pomodlí Anjel Pána.

Píše knihu

Napriek vypusteniu oficiálnych povinností sa ani v júli Benedikt XVI. úplne nevzdáva svojej práce. Práve počas letných dovolení vznikli niektoré jeho diela. Minulý rok tiež v Castel Gandolfo realizoval sériu rozhovorov s nemeckým novinárom Petrom Seewaldom, ktoré vyšli pod názvom Svetlo sveta. Počas letných dovolení napísal aj prvé dva diely trilógie Ježiš Nazaretský. Poslednú časť má v pláne dokončiť počas týchto prázdnin. S prípravou tejto knihy je spojená aj neprijemná nehoda z roku 2009, keď Benedikt XVI. naposledy cestoval do Alp. V rezidencii Les Combes v obci Introd si pri páde v kúpeľni zlomil zápästie, čo spomalilo tempo prác na druhom diele. Pápež totiž všetky svoje texty píše rukou na papier.

Druhý Vatikán

Mestečko, ktoré má necelých deväťtisíc obyvateľov a ktoré leží asi 25 kilometrov juhovýchodne od Ríma, sa priazni pápežov teší už od konca 16. storočia. Pápež Klement VIII. ho v roku 1596 získal od zdaneného rodu Savelliiovcov a vyhlásil ho za nepredajný majetok Svätej stolice. Dejiny tohto miesta však siahajú až do 1. storočia, keď tu cisár Domicián zriadil svoje letné sídlo. Chvíle

pohody si tu užívali aj jeho nástupcovia, no postupne začalo miesto pustnúť a zanedbané budovy sa stali zdrojom stavebného materiálu pre okolité stavby. Nasledujúce storočia síce neponúkajú dostatok informácií o vývoji, ale isté je, že v 13. storočí tu janovská rodina Gandolfiovcov postavila hrad. Odtiaľ pochádza aj názov Castel Gandolfo. Prvým pápežom, ktorý začal Castel Gandolfo využívať ako dovolenkovú rezidenciu, bol Urban VIII. v roku 1626. Nie všetci nástupcovia však prechovávali voči tomuto miestu rovnaké sympatie. Niektorí ho nenavštívili vôbec, iní tu zase trávili dlhé mesiace. Rekordérom bol Pius XI., ktorý tu v rokoch 1937 a 1938 býval nepretržite pol roka. Dvaja jeho nástupcovia Pius XII. a Pavol VI. na tomto mieste aj zomreli. Pápeži volili najrôznejšie formy relaxu. Spomínaný Urban VIII. sa obklopoval literátmi a vzdelancami. Alexander VII. (1655 - 1667) na lodi splavoval miestne jazero, ktoré sa nachádza v kráteri vyhasnutej sopky. Klement XIV. (1769 - 1774) bol zasa známy divokou jazdou na koni. Po dvoch pádoch, pri ktorých si dolámala rameno, však musel od tejto zábavy upustiť. Ján XXIII. potajme opúšťal rezidenciu a inkognito sa pohyboval medzi obyvateľmi okolitých obcí. Castel Gandolfo zažilo aj dramatické chvíle. Počas druhej svetovej vojny Pius XII. umožnil, aby sa miestne obyvateľstvo ukrývalo pred náletmi Spojencov v pápežských vilách, keďže tie mali status neutrality. Podľa údajov Svätej stolice sa tu skrývalo až 12-tisíc obyvateľov a v pápežských apartmánoch, ktoré boli vyhradené tehotným ženám, sa narodilo okolo štyridsať detí. Napriek neutralite tu 1. februára 1944 dopadli spojenecké bomby, pričom zabili osemnásť rehoľníč.

Bazén Jána Pavla II.

Najživšie spomienky majú zamestnanci rezidencie, ktorých je spolu 56, na Jána Pavla II. „Jeho prítomnosťou sa v Castel Gandolfo začala nová éra. Použitie vily sa zmenilo, keď ju pápež začal považovať za alternatívnu rezidenciu k Vatikánu,“ povedal pre mesačník Inside the Vatican riaditeľ pápežskej rezidencie Saverio Petrillo, ktorý tu

pracuje už od pontifikátu Pia XII. Nedávno blahorečený pápež sa tu zastavil spolu až 102-krát, zatiaľ čo všetci jeho predchodcovia v 20. storočí len 42-krát. Ján Pavol II. musel zniesť aj kritiku za výstavbu viac ako 18-metrového plaveckého bazéna. „Na túto kritiku odpovedal pápež svojím obvyklým humorom, že konkláve (voľba nového pápeža) by stálo omnoho viac,“ konštatoval Petrillo. Pápežská rezidencia žije aj v čase neprítomnosti hlavného obyvateľa. „Máme farmu, ktorá bola založená počas pontifikátu Pia XI. Pápež chcel mať modernú farmu s najnovším vybavením. Dnes pokrýva plochu približne 20 hektárov a produkuje od 500 do 600 litrov mlieka denne. Tiež vyrábame olej, pestujeme zeleninu a ovocie. Veľmi dôležitá je aj produkcia kvetov,“ dodal správca s tým, že väčšina produkcie končí na pápežovom stole alebo vo vatikánskych potravinách. Okrem ekologickej farmy sa tu nachádza aj vatikánske observatórium.

Stretnutie s bývalými študentmi

Kolotoč pracovných povinností sa s Benediktom XVI. nanovo roztočí v auguste. Aj keď naďalej ostane v Castel Gandolfo, začne znova prijímať oficiálne návštevy a obnovia sa aj audiencie pre veriacich. V druhej polovici augusta pápeža navyše čaká cesta do Madridu na Svetové dni mládeže. Súčasťou dovolenky Benedikta XVI. je aj stretnutie s bývalými študentmi združenými v klube Ratzinger Schüllerkreis, ktoré sa tradične koná v posledný augustový víkend. Nápad sa zrodil v marci 1977, keď Joseph Ratzinger opustil univerzitnú katedru a stal sa mníchovským arcibiskupom. „Po tom, čo bol zvolený za pápeža, sme si mysleli, že stretnutia by mali byť zrušené, ale on navrhol v nich pokračovať,“ uviedol jeden z jeho bývalých študentov, americký jezuita Joseph Fessio. Každý rok pápež vyberie jednu z tém, ktorú mu navrhnú bývalí študenti. Debatovalo sa už o islame, evolúciu či o medzináboženskom dialógu. Tohto roku budú účastníci diskutovať o novej evangelizácii.

**Imrich Gazda
SME 16.7.2011**

Habura: Replika chrámu zo 16. storočia

Veriaci v Habure sa po 250 rokoch dočkali nového kostola. Drevený chrám na rovnakom mieste stál až do roku 1759, no potom ho darovali susednej obci. Obnoviť sa ho podarilo Nadácii Drevený kostolík.

Drevený chrám postavili v Habure ešte pred rokom 1510. Potom, keď obec vyhorela, postavili murovaný kostol. Drevený sa stal nadbytočný.

Mikuláš Juščík, starosta Habury: „V 1935 hradecký starosta ho kúpil, previezol do Čiech a postavil ako pamätník legionárom prvej svetovej vojny.“

Redaktor: „Ľuďom, ktorým nebola ľahostajná história kraja a obce Habura, sa spojili a postavili presnú kópiu.“

Peter Čermák, člen nadácie Drevený kostolík: „Oni ako Rusíni hľadajú jednoducho svoju identitu.“

Redaktor: „S partnerskou obcou v Poľsku vytvorili európsky projekt a uspeli. V Habure vyrobili repliku chrámu zo 16. storočia.“

Mikuláš Juščík, starosta Habury: „Naša cirkevka stojí na pôvodnom mieste.“

Peter Čermák, člen nadácie Drevený kostolík: „Ťažšie bolo získať remeselníkov, získať tých ľudí, ktorí by ešte dnes, začiatkom 21. storočia dokázali postaviť kostolík zo 16. storočia.“

Redaktor: „Najmladší drevený chrám na Slovensku nepatrí žiadnej z cirkví. Dvere majú otvorené všetci.“

Mikuláš Juščík, starosta Habury: „Sme sa rozhodli, že dáme pamätnú tabuľu ako symbolický hrob trebárs, pravoslávny, všetkým grékokatolíkom aj Židom, ktorí žili pred nami.“

Redaktor: „Miesto pri chráme našli aj pamätne tabule pre čestných obyvateľov obce. Prvé odhalili in memoriam generálovi Ľudvikovi Svobodovi či najväčšiemu Rusínovi Vasilovi Turokovi-Hetešovi.“

Mikuláš Juščík, starosta Habury: „Každý rok chceme odhaliť jednu tabuľu významným rodákom.“

Redaktor: „Po 250 rokov tak v obci Habura stojí opäť drevená cirkev. Podľa miestnych by jej hlavným poslaním malo byť združovanie ľudí všetkých vierovyznaní.“

Zdeno Zubák, STV 1, 16.7.2011

Zjavenie v Skalici

Zdá sa, že sa rozbehla sezóna zjavení. Začiatkom týždňa sa na jednom dome zjavila vraj Panna Mária.

No a teraz sa v Skalici, v obci Letničie zjavil pre zmenu Ježiš. Chce to síce trochu fantázie, ale obyvatelia domu si to myslia.

I keď sú neveriaci, ich známi a príbuzní nepochybujú. Na stene ich domu je tvár vykupiteľa.

Na tento úkaz či zjavenie upozornil pána Jána jeho zákazník, ktorý išiel práve na toaletu.

Ján: „Na Cyrila a Metoda som obsluhoval zákazníkov a zrazu jeden išiel na WC a vrátil sa, že máš zjavenie na stene. Ja že čo si zo mňa strieľaš? Som prišiel a zbadal som to čo je na tej stene. On, že to je Ježiš Kristus.“

Redaktorka: „Miestne pohostinstvo ľuďom slúži už takmer 6 rokov a pán Ján ako aj jeho rodina sú neveriaci. O to viac je preto sám týmto obrazcom zaskočení.“

Ján: „Možnože to je z toho, že nad tým ide potrubie, ktoré jemne slzi a je

to akože trošku možno na pohľad vlhšie, ale nie je to vlhké na dotyk, ale nevie si vysvetliť tento obrazec.“

Redaktorka: „Pán Ján tiež tvrdí, že odkedy je tento obraz v rohu na stene, zákazníkom sa oveľa viac darí v hre.“

Ján: „Dnes som si všimol, keď som robil vyúčtovanie na stávkovom termínáli, že za tento mesiac, odkedy je to tam, vyplácam podstatne viac.“

Redaktorka: „Obec Letničie je pritom od Šaštína vzdialená len pár kilometrov. Na mieste, kde sa podľa povesti v roku 1564 zjavila miestnej žene Panna Mária sme oslovili miestnych farárov. Ani jeden z 12 však s nami hovoriť nechcel.“

Farár: „Nehnevajte sa, ja nemám čas na takéto hlúposti.“

Redaktorka: „Či teda v tomto prípade ide o zázrak, alebo len zhodu okolností ukáže čas. Pán Ján sa ale vymlaďovať nechystá.“

Ján: „Je to zaujímavé, ja mám rád také nepravdivosti.“

Eva Bariová, TV JOJ, 15.7.2011

Spolu aj po smrti

Jedna z najhorších vecí aká sa môže človeku stať je smrť dieťaťa. Ešte horšie je, ak rodičia stratia naraz tri deti ako pred pár dňami v Slovenskom Novom Meste. Všetkých troch chlapcov pochovali do jednej jamy a do jednej truhly. Takýto spôsob je síce nezvyčajný, no nie je výnimočný a uznáva ho aj katolícka cirkev.“

Redaktor: „Takto dramaticky vo štvrtok rodičia a príbuzní na druhý svet odprevádzali svojich troch chlapcov. Ich životy vyhasli vo vode. Spoločne za nezvyčajných okolností sa utopili, spoločne boli aj nezvyčajne pochyvaný v jednej truhle.“

Ján Kalinič, starosta Slovenského Nového Mesta: „Budú deti v jednej veľkej truhle s tým, že sa nejakو majú držať pohromade.“

Redaktor: „Tradične tak u nás i vo svete pozostali svojich blízkych pochovávali samostatne, dokonca ako vidieť aj úplne malé bábätká. spoločná rakva býva zriedkavá no nie celkom výnimočná.“

Telefonuje Jozef Kováčik, hovorca KBS: „Boli aj prípady povedzme matka bola pochovaná spolu s dieťaťom v jednej rakve.“

Redaktor: „Koncom minulého roka príbuzní takto pochovali len 20-ročnú mamičku Michaelu s jej 3-ročným synom Paťkom, ktorých o život pripravil požiar. Aj v tomto prípade matka a až 4 jej deti zomreli hroznou smrťou v plameňoch. Nezošlo po nich veľa, preto ich všetkých piatich uložili v jednej truhle. Ďalším dôvodom aj v iných prípadoch však bývajú financie. Zaplatiť naraz viacerých truhli a hrobov je často nad silu pozostalých. Takýto spôsob pochovávaní v prípade veriacich kresťanov nijako neodporuje ich náboženstvu.“

Telefonuje Jozef Kováčik, hovorca KBS: „Ide v prvom prípade o obrad kde sa modlíme za zomrelých, cirkev v tomto pohľade nevidí nijaký zásadný problém.“

Redaktor: „Kresťania sa v rôznych krajinách vo veľkej miere prispôbili miestnym zvykom.“

Telefonuje Jozef Kováčik, hovorca KBS: „Pokiaľ naozaj neprotirečí základným pravdám viery tak ju cirkev vždy prijíma.“

**Anton Adamčík
TV JOJ, 16.7.2011**

V minulom roku sa na Slovensku narodilo asi o tisícku viac chlapcov ako dievča

V minulom roku sa na Slovensku narodilo asi o tisícku viac chlapcov ako dievčat, hoci ženy majú v populácii tradične vyšší podiel. Štatistické zisťovanie potvrdilo aj klesajúci trend umelých a prirodzených potratov. Slovo má Erik Potocký, redaktor: „Za posledné desaťročie počet narodených detí takmer každoročne stúpla. Avšak oproti vrcholu v roku 2009 vlani na Slovensku pribudlo o tisícku menej detí, 60 410. Nezastavil sa však stúpajúci trend veku prvoroďáčiek. Je už takmer 29 rokov.“

Zuzana Podmanická, vedúca oddelenia demografie Štatistického úradu: „Plodnosť má kritické hodnoty, 2,1 je tá jednoduchá reprodukcia, 1,5 je kritická hodnota, 1,3 je veľmi nízka plodnosť, takže my sme sa v roku 2008 spod tej veľmi nízkej plodnosti dostali tesne pod kritickú. Už druhý rok máme plodnosť 1,4 dieťaťa.“

Erik Potocký, redaktor: „Počet potratov sa vlani v porovnaní s 2001

znížil o viac ako 5500. Na každých 100 narodených detí bolo takmer 29 tehotenstiev, ktoré skončili potratom. V roku 2001 ich bolo viac ako 44.“

Zuzana Podmanická, vedúca oddelenia demografie Štatistického úradu: „V roku 2010 bolo ukončených potratom 17 000 tehotenstiev s tým, že klesli aj spontánne aj umelé prerušenia, tie o 5 %. To sa premietlo aj do charakteristík potratovosti, čiže na 1000 obyvateľov v roku 2010 pripadlo 1,9 spontánnych potratov a 2,3 umelých ukončení tehotenstva, čo je zatiaľ najnižšia hodnota od legalizácie umelých ukončení tehotenstva.“

Erik Potocký, redaktor: „V roku 2010 zomrelo na Slovensku takmer 53 500 ľudí, čo je viac ako rok predtým. 52 % z nich tvorili muži. Úmrtnosť mužov v porovnaní so ženami je najvýraznejšia vo vekovej kategórii 20-34-ročných. Z každej stovky zomretých je v tomto veku 70-80 % mužov.“

Rádio Slovensko, 16.7.2011

Otvára sa nová maďarská škola

V septembri sa v Zádielských Dvorníkoch otvorí maďarská cirkevná škola. V obci, ktorá leží v okrese Košice a okolie, sa po maďarsky naposledy vyučovalo v roku 1944.

Bartók Csaba, redaktor STV: „Z obce s vyše 400 obyvateľmi, ktorých 80 percent tvoria Maďari, cestuje dvadsať detí do neďalekej slovenskej Základnej školy v Turni nad Bodvou. Teraz na základe iniciatívy duchovného z Turne, niekoľkých rodičov a starostu dôjde k zmene.“

Juhász Attila, farár: „Ak pri výchove chceme budovať na hodnotách, tak jednoznačnou podmienkou je výučba v materinskom jazyku, ktorá je našou najväčšou hodnotou.“

Bartók Csaba, redaktor STV: „Do cirkevnej školy je zatiaľ zapísaných osem detí, šesť prvákov a dvaja druháci, sú medzi nimi aj katolíci a reformovaní.“

Viszlay Edit: „Moje dieťa malo

v máji šesť rokov a veľmi sa teším, že nebude musieť do školy cestovať, a bude sa učiť v miestnej maďarskej škole.“

Miliczky Sándor, starosta obce Dvorníky: „Vždy som bol zástancom toho, aby v obci boli maďarské omše a maďarská škola.“

Bartók Csaba, redaktor STV: „Škola dostala povolenie neskoro, preto sa okrem zápisu objavili aj iné problémy.“

Szanyi Mária, Zväz maďarských pedagógov na Slovensku: „Škola v Šali už ponúkla pomoc, keďže učebnice sa dajú objednať len v januári. V januári bola naša škola len v schvaľovanom konaní, preto sme si učebnice zatiaľ požičali.“

Bartók Csaba, redaktor STV: „Cirkev sľubuje kvalitné vyučovanie v bývalej slovenskej málotriedke, pričom neočakávajú len miestnych. Na spustenie družiny očakávajú finančnú pomoc z Maďarska.“

STV 2, 20.7.2011

Pohodom vchod

Nech robím, čo robím, nerozumiem logike článku Michala Havrana o festivale Pohoda (11.7.). V úvodnej časti píše o tom, že by rád videl či počul niečo, čo na festivale reálne bolo. Sám podáva dôkaz, že náš festival je otvoreným miestom, kde sa stretáva celé spektrum názorov, vrátane tých, ktoré zastáva Havran a nezastávam ja. Potom píše o účasti politikov a predstaviteľov cirkví, ktorí mali robiť propagandu, ktorá predčila všetko ostatné. Štatistika: na festivale bolo 203 vystúpení, z toho päť debát s politikmi a jedna s arcibiskupom. To sú presne 3 percentá programu. Kapacita festivalu je 30-tisíc osôb. Scény na debaty majú kapacitu tisíc miest (2 debaty) a dvesto miest (4 debaty). Počas každej debaty prebieha program na niekoľkých ďalších paralelných scénach. Zdôrazňujem, že ide o diskusie, kde môže každý povedať svoj názor. A porovnanie s festivalom politickej piesne? Ten oslavoval jednu ideológiu. My naopak - priestor dostávajú všetky možné názory zľava doprava, hral u nás gospelový kresťanský zbor i horlivý odporca náboženstva Johnny Rotten. V sektore neziskoviek sa stretol napríklad Greenpeace so Slovenskou nukleárnou spoločnosťou či Dúhový pride so Slovenskou katolíckou charitou. Festival politickej piesne bol oslavou totality, ten náš chápeme ako oslavu slobody. Skutočne si stačí pozrieť program a sprievodné aktivity. Porovnanie s festivalom politickej piesne považujem za lacnú snahu ma rozčúliť. Autor článku totiž pozná môj vzťah k tomuto festivalu, pozná aj moju minulosť s kapelou Bez ladu a skladu. Našťastie som v tom objavil akýsi zvláštny typ humoru. Michalovi Havranovi aj napriek realite pripomíname tento festival. Preto ma udivuje, že on samotný sa chcel na festivale zúčastniť. Hádám nepoprie, že ma nedávno oslovil, či by som do programu nezaradil jeho debatu.

Michal Kaščák organizátor festivalu Bažant Pohoda Pravda 19.7.2011

Nový kostol

V Hornej Vsi pri Kremnici (okr. Žiar nad Hronom) posvätil banskobystrický diecézny biskup Mons. Rudolf Baláž novopostavený farský kostol blahoslaveného Jána Pavla II. Horná Ves čakala na svoj farský kostol niekoľko storočí.

tasr, juh, Nový Čas 19.7.2011

Tento poklad má 600 rokov

Cyrilikou písaný relikviár obdivoval už aj Rím

BAŠKOVCE – Nenápadný kostolík ukrýva veľkú vzácnosť. V dedinke Baškov v okrese Sobrance pred desiatimi rokmi náhodou objavili 600-ročný rukou písaný relikviár. Naďabli naň náhodou pri upratovaní po veľkom zemetrasení.

„Pán Boh musel zatiať zemou, aby Baškovčania vedeli, akú vzácnosť majú,“ smejú sa dnes domáci. Kniha možno s tisícročnými náboženskými textmi z bulharskej školy vznikla v polovici 15. storočia. Je najstaršou náboženskou knihou byzantského obradu na Slovensku. „Našiel ju otec Jozef Matejovský, ktorý bol vtedy u nás kňazom, medzi kopou iných kníh. Vytiahol ju, otvoril a hovorí: „Baškovčania, viete vy, akú vzácnosť máte?“ spomína kurátor farnosti Viktor Beca. Evanjeliár kedysi patril k starému drevenému kostolu, ktorý obec niekedy začiatkom 19. storočia darovala dedinčanom vo vtedy veľmi chudobnej dedine Inovce. Knihy si však v Baškovciach nechali v novom murovanom kostole.

Dva roky putovala po svete

Ručne cyrilikou písané stránky už obdivovali milovníci histórie v Ríme, Turíne či Benátkach. Minimálne v strednej Európe totiž nemajú obdobu, žiadna podobná kniha sa nezachovala. „Dva roky putovala po svete, kým sa k nám vrátila. Je to vzácny svedok histórie. Určite si ju chceme nechať u nás. Kto ju chce vidieť, nech sa ohlási na obecnom úrade alebo u kurátora, radi mu kostol, kde je vystavená, otvoríme,“ usmieva sa starosta Baškoviec Boleslav Lešo.

(fer), Plus jeden deň 19.7.2011

Popieranie zločinov komunizmu by sa malo trestať

Popieranie zločinov komunizmu, teda tzv. jáchymovská lož, by sa mala trestať. V rámci novely Trestného poriadku o tom rozhodol parlament. Návrh Petra Osuského z poslaneckého klubu Mostu Híd vyvolal ostrú debatu. Podporu nakoniec našiel, no trest do troch rokov sa niektorým poslancom nepozdával.

Viac povie Juraj Jedinák, redaktor: „Peter Osuský hovorí, že Európa vyprodukovala dva zločinecké režimy, fašizmus a komunizmus, v krátkom období za sebou a tie zasiahli množstvo ľudí. Návrh zdôvodnil aj nasledovnými slovami:“

Peter Osuský, poslanec NR, Most Híd: „Je pravda, že žijeme v dobe, keď sa pravda relativizuje, keď sa s pravdou niekedy nakladá ako s onucou. Lož ale nemôže byť gavalierskym deliktom, ak sa jedná o nespochybniteľné a verifikované pravdy.“

Redaktor: „Poslanec KDH Július Stanko však hlasoval proti a návrh označil za tendenčný. Svoj názor zdôvodnil nasledovne:“

Július Stanko, poslanec NR, KDH: „Srší z neho nenávisť voči našej prvej štátnosti, srší z neho nenávisť voči mučeníkovi slovenského národa Jozefovi Tisovi, srší z neho nenávisť voči biskupovi Vojtaššákovi. A rozprávať teraz, hoci už aj o komunizme po 22 rokoch, to sa mi zdá neúčinné a smiešne.“

Redaktor: „Naopak, Martin Poliačik za SaS návrh podporil s jasným cieľom.“

Martin Poliačik, poslanec NR, SaS: „Mali by sme napomôcť tomu, aby Slováci konečne sa rovnými očami pozreli na to, čo aj ich predkovia napáchali v tomto štáte. Ak za tým dokážeme jedného dňa urobiť hrubú čiaru, sa môžeme sa rozlúčiť aj s trestaním názorov na komunizmus a fašizmus.“

Redaktor: „Luboš Martinák zo Smeru hlasoval proti a predkladateľovi návrhu odkázal:“

Luboš Martinák, poslanec NR, Smer SD: „Ste sa oháňali pravdou, pravdou a stále len pravdou. Pán Osuský, pravda je taká, že pod heslom Pod krídlami leva ste sa pod krídlami Mostu Híd načierno dostali do parlamentu.“

Redaktor: „Reaguje opäť Peter Osuský.“

Peter Osuský, poslanec NR, Most Híd: „Pokiaľ ide o moje dostanie sa do parlamentu, pán kolega, pozrite sa, koľko ste mali preferenčných hlasov, a potom sa pozrite na mňa, koľko som mal ja a potom zavrite.“

Redaktor: „Popieranie jáchymovskej lži by malo byť trestné už od septembra, samozrejme, ak normu podpíše prezident.“

Rádio Slovensko, 18.7.2011

Dom smútku vo Veľkých Kapušanoch je hotový

Výstavba nového cintorína vo Veľkých Kapušanoch sa začala v roku 2001, trvala šesť rokov a vyžiadala si 1 milión eur. Obci však už nezostali financie na výstavbu domu smútku, potrebovala totiž ďalších 400-tisíc eur.“

Redaktorka STV: „Mestskí poslanci pred piatimi rokmi prepracovali projekt domu smútku. V roku 2009 schválili výstavbu menšieho, ale modernejšieho a lacnejšieho domu smútku. Budova bola postavená za dva roky a moderný dom smútku bol včera slávnostne odovzdaný do užívania.“

Obyvateľka: „Dom smútku bol už roky potrebný, chvalabohu, že už existuje.“

Obyvateľ: „Bol potrebný, lebo starý cintorín už nespĺňal kritéria.“

Redaktorka STV: „Pohrebne služby od júla zabezpečuje nové oddelenie mestského úradu.“

Petrikán Péter, primátor: „Oddelenie verejných služieb vyškolilo pre túto oblasť dvoch pracovníkov, našim cieľom je poskytnúť obyvateľom Veľkých Kapušian lepšie a lacnejšie služby než doteraz.“

Redaktorka STV: „Primátor mesta sa na slávnostnom odovzdaní domu smútku obyvateľom poďakoval za trpezlivosť a podporu. Budovu v rámci ekumenickej bohoslužby vysvätili zástupcovia historických cirkví.“ **STV 2, 19.7.2011**

Santovka sa vrátila

Santovku ľudia v marketinových prieskumoch spomínajú dodnes. Napriek tomu, že poprivatizační majitelia ju úplne pochovali a na trhu nebola šesť rokov. Táto minerálna voda ešte za socializmu získala také meno, že zdruhovatela. Jej názov sa stal označením druhu výrobku. Do tej miery, že čašníci sa nečudovali, keď si ľudia, čo chceli akúkoľvek minerálku, objednávali Santovku. Teraz sa túto minerálnu vodu z prameňa pri obci Santovka neďaleko Levíc snaží oživiť nový vlastník. Pôvodne z úplne inej brandže. Tomáš Moravčík je bývalý sprostredkovateľ obchodov s akciami a nehnuteľnosťami. Pri reštarte Santovky ho neodradili ani skryté míny starých súdnych sporov či nedôveryčivosť obchodných reťazcov. „Som so Santovkou úplne na začiatku. Zlákalo ma, že veľa Slovákov si v mojich predakvizičných prieskumoch myslelo, že je stále na trhu, len sa dá ťažko zohnať,“ hovorí.

Poprivatizačné rošády

Za bývalého režimu sa západoslovenská Santovka pasovala o post najobľúbenejšej slovenskej minerálky s východoslovenskou Baldovskou. Pre Santovku s jej nie práve najvýdatnejším prameňom s ročnou produkciou najviac 30 miliónov litrov v tom čase platilo, že všetko, čo zo zeme vyvieralo, sa naffašovalo a predalo. Prameň ani nevedel naplniť všetky objednávky predajcov. Po osemdesiatom deviatom bol o privatizáciu minerálok veľký záujem. Santovku spolu s blízkou Slatinou získali v roku 1995 pod strechou Západoslovenských žriedel podnikatelia z okolia Levíc s kontaktmi na vtedajších vládnych politikov. Rozvoj firmy však nezvládli. Málo investovali do marketingu, peniaze nevkladali ani do modernizácie plniacich závodov. Kým predaje Santovky i Slatiny upadali, iné minerálky v rukách cieľavedomejších vlastníkov rástli.

Konkurenčné Stredoslovenské žriedla posunuli z priemeru na špicu podnikatelia okolo Jána Sabola, ktorí ich od pôvodných martinských privatizérov kúpili v roku 1995. Len rok po privatizácii. Nosná značka Stredoslovenských žrie-

del Budiš je dnes najpredávanejšou minerálkou v krajine. Vlni sa jej predalo 37 miliónov litrov. S ďalšími dvoma značkami sabolovských žriedel Fatrou a Gemberkou títo lídri tuzemského minerálového biznisu vlni predali takmer 60 miliónov litrov. Dobré sa na trhu uchytili aj privatizéri východoslovenských Minerálnych vôd Prešov. Ich Salvator patrí síce iba k doplnkom trhu, no Baldovskej vlni predali v tuzemsku 28 miliónov litrov. Na špici slovenského predaja minerálok sú aj ďalší dvaja hráči. Trenčianske minerálne vody v rukách skupiny podnikateľov okolo Slavomíra Hatinu vlni predali 26 miliónov litrov Mítickej. A Karlovarské minerálne vody priviezli minulý rok na Slovensko spolu 35 miliónov litrov svojich dvoch nosných značiek Mattoni a Magnesias.

Ťažká váha vycúvala

Všetky ostatné minerálky sú iba doplnkom a ich ročné predaje dosahujú nanajvýš pár miliónov litrov. Do tejto skupiny sa zosunula aj Slatina. Santovku dokonca Západoslovenské žriedla v roku 2004 úplne pochovali. V obci Santovka totiž nemali plničku na plastové PET fľaše a pôvodný spôsob ich plnenia vo výške desať kilometrov vzdialenej Slatine sa po vstupe Slovenska do Európskej únie už využívať nedal. Únia zakazuje prevoz minerálok v cisternách a ich plnenie na iných miestach ako priamo pri prameni. Santovský výrobný areál začal pustiť. V čase umŕtvenia Santovky už boli zadlžené Západoslovenské žriedla v konkurze. Z neho ich kúpila investičná skupina J&T. Nealko nápoje boli v tom čase investičný hit. Do tohto biznisu vložil peniaze aj Ivan Kmotrík (Lucka), Marián Kočner (Korytnica) či Pavol Krúpa z Arca Capital (Maštínska). Ani J&T sa nepodarilo Západoslovenské žriedla rozbehnúť a nakoniec sa ich, ešte pred zastabilizovaním, rozhodla predat'. Spolumajiteľ skupiny Patrik Tkáč to pre TREND komentoval tak, že ich pôsobenie v žriedlach iba potvrdilo, že netreba kupovať nič, čo je príliš lacné. Pred štyrmi rokmi, keď J&T žriedla predávala, sa o ne začal prvýkrát zaujímať aj T. Mo-

ravčík. Spolu s obchodnou partnerkou Andreou Orgoníkovou si pre biznis s minerálkami založil bratislavskú firmu Aqua Mineral. „Práve moja spoločníčka sa dozvedela, že J&T predáva žriedla, ale pokiaľ sme sa my rozhodovali, či do toho ideme, predali ich iným podnikateľom,“ spomína.

J&T predala žriedla cyperskej firme Nemetha Enterprises. Za exoticky znejúcim novým vlastníkom, podľa viacerých ľudí z tejto brandže, ktorí nechceli byť menovaní, stoja vlastníci dvoch známych slovenských firiem z toho istého biznisu. Výrobcu minerálok Kláštorňa a distribútora alkoholických i nealkoholických nápojov Toplimo. „Je pravda, že Slatinu i Kláštorňu predáva jeden a ten istý obchodný tím, no Západoslovenské žriedla a Kláštorňu vlastní rozdielne spoločnosti. Majitelia oboch producentov minerálok sa len dohodli na spoločnej distribúcii,“ komentuje to pre TREND konateľ Kláštornej Martin Holub. Faktom ostáva, že noví vlastníci žriedel z firmy Nemetha Enterprises sa rozhodli, že pokračovať budú iba v plnení minerálky Slatina. Umŕtvenú Santovku hneď predávali. A tak sa do hry vrátil T. Moravčík. Značku, výrobný areál i prameň Santovky od nich v polovici roku 2008 získal, ako sám hovorí, za dosť nízku cenu. Až neskôr zistil, že bola nízka nielen preto, že Santovka vypadla z trhu. Skrývali sa za tým aj ďalšie problémy, ktorým bolo treba rýchlo čeliť.

Cirkev na scéne

Keď chcel nový majiteľ na katastri prepísať pozemky v areáli santovského závodu na svoju firmu Aqua Mineral, úradníci ho upozornili, že to nie je možné. Západoslovenské žriedla o ne totiž vedú dlhé roky súdny spor s cirkvou. Tej pozemky zhabal minulý režim, a tak si ich nárokovala v reštitúciách. „Bolo jasné, že ešte pred tým, ako začneme do Santovky investovať ďalšie peniaze, musíme doriešiť spory s cirkvou,“ hovorí T. Moravčík. Mimosúdnu dohodu vyjednal s vtedajším arcibiskupom Jánom Sokolom. Aqua

pokračovanie na str. 7

dokončenie zo str.6

Mineralu zostali kľúčové pozemky priamo pod závozom, ostatné firma darovala cirkvi. „Boli to problémy, ktoré som pôvodne nečakal. No znamenali pre mňa nové skúsenosti a kontakty. A aj to, že si teraz firmu o to viac vážim,“ hovorí T. Moravčík. Problémy však oddialili návrat Santovky na trh. S modernizáciou starého závodu, kde sa nič neinovovalo vyše päťdesiat rokov, začala Aqua Mineral k záveru predminulého roku. Do rekonštrukcie budov a nových plniacich liniek vložili sedem miliónov eur. Prvé minerálky vyexpedovali pred vlaňajším letom. Výhodou bolo, že aj po rokoch dokázali do závodu získať veľa pôvodných zamestnancov. Spolu s obchodníkmi zamestnáva Aqua Mineral tri desiatky ľudí. Za významné považujú majitelia aj to, že firmu vedie Jaroslav Vaca, ktorý roky robil v Trenčianskych minerálnych vodách.

Späť k hladine

Doterajšie predaje Santovky sú nízke. Štart nového produktu v obchode nie je jednoduchý. Už ju síce dodávajú Tesco, Jednote, CBA, Kauflandu i Metru, no reťazce Santovku umiestňujú len do svojich najväčších predajní. Do menších s užším sortimentom sa nedostáva. „Chceme preraziť aj do Billy, ale tá nás upozornila, že teraz nás medzi dlhodobějších dodávateľov minerálok vtesnať nedokáže. Máme čakať, kým sa uvoľní miesto alebo kým budú rozširovať sortiment o ďalšie vody,“ vysvetľuje T. Moravčík. Priznáva, že spočiatku možno nastavili na Santovku privysoké ceny. „Neskôr sme ich upravili. Respektíve chodíme častejšie do akciových

zliav,“ pokračuje. Vníma, že zatiaľ má v rukách len zmodernizovanú fabriku a firma získa na hodnote až po tom, čo ovládne zaujímavé trhové podiely. Pôvodne predpokladal, že úspech bude môcť dosiahnuť dosť rýchlo, v predkrízovom období trh s nealko nápojmi rástol o niekoľko percent ročne. „No teraz stagnuje. Takže rast Santovky bude náročnejší. Som pripravený pracovať na tom, aby sa o päť či desať rokov vrátila medzi najpredávanejšie minerálky,“ tvrdí. Hoci zatiaľ Aqua Mineral predáva len zhruba 60-tisíc fliaš mesačne, jej majiteľ tvrdí, že už v najbližšom období sa chce dostať na pol milióna. Dodáva, že rast objednávok tomu nasvedčuje. Na trhu sa chcú presadiť stálym rozširovaním sortimentu. Pred vyše mesiacom uviedli na trh Santovku v menších sklených obaloch pre hotely a reštaurácie. Za mesiac získali takmer stovku prevádzok, ich cieľom je päťkrát viac. Vlani firma začala okrem minerálky plniť aj stolovú pramenitú vodu z nového prameňa v blízkosti závodu. Najprv používala obchodnú značku Santovská. Ale spotrebiteľia si ju mylili s minerálkou Santovka, a tak ju od leta premenovali na Sant Aqua. Za pár mesiacov plánujú začať produkovať ochutené vody a pridať aj ďalšie nápoje, ktoré pred konkurentmi konkretizovať nechcú. Viac produktov znamená, že výrobca bude atraktívnejší pre reťazce i gastro prevádzky.

Začínajú myslieť aj na export. Štartujú u susedov. Už chystajú etikety pre český trh, kde si podľa prieskumov Santovku tiež ešte pamätajú.

Ivan Haluza
Trend 21.7.2011

Zatkli falošného kňaza

Vodu káže a víno pije. Povedali si policajti, ktorí prichytil pri krádeži farára. Mal vykradnúť drahé klenotníctvo a potom sa s lupom pokojne prechádzať po uliciach. Zdesenie v cirkvi pominulo, keď sa ukázalo, že muž sa za farára iba maskoval.

Neuvedený: „Falošný kňaz vybielil klenotníctvo neďaleko Vatikánu. Aby od seba odvrátil pozornosť, natiahol si šaty a klobúk, aký nosia po uliciach kňazi. Talianski policajti si však na záberoch z bezpečnostných kamier podozrivého duchového s množstvom tašiek všimli a začali po ňom pátrať. Nakoniec zlodēja, ktorý urobil kňazom hanbu, zatkli. Vyslobodiť museli aj dvoch zamestnancov klenotníctva. Tých zamkol falošný farár na toaletách.

TV JOJ, 15.7.2011

Eurotrip 2011

15 slovenských dobrovoľníkov sa dnes vybralo do sveta. Ich púť sa začína v Spišskom Podhradí a nesie názov Eurotrip 2011. Precestujú vyše 6000 km v 7 krajinách Únie. A prečo to robia? Chcú nadviazať spoluprácu s komunitnými centrami a vymieňať si skúsenosti pri dobrovoľníckej práci.

Leopold Henzély, redaktor STV: „Hlavným organizátorom podujatia je kresťanskodemokratická mládež Slovenska. Okrem výmeny skúseností je táto akcia aj poďakovaním pre tých mladých ľudí, ktorí pomáhajú druhým aj bez nároku na finančnú odmenu.“

Branislav Barčáni, predseda KDMS: „Táto akcia vznikla ako poďakovanie dobrovoľníkom, dobrovoľníkom, ktorí fungujú v tých komunitných centrách na Slovensku a naozaj priniesť im tú možnosť aj rozvíjať ten dobrovoľnícky potenciál aj cez hranice.“

Leopold Henzély, redaktor STV: „Tím mladých dobrovoľníkov je zložený z členov viacerých komunitných centier a mládežníckych organizácií na Slovensku. Martina z Banskej Bystrice zhrnula očakávania celého kolektívu.“

Martina Trubanová: „Zoznámiť sa hlavne s novými ľuďmi. Spoznať organizácie v ostatných členských štátoch Európskej únie a podozvedieť sa, ako to chodí u nich na dobrovoľníckej báze.“

Leopold Henzély, redaktor STV: „Pred cestou mladým dobrovoľníkom v Spišskej kapitule požehnal spišský diecézny biskup František Tondra.“

František Tondra, spišský diecézny biskup: „Ja vidím v tom veľké možnosti, ale predovšetkým aby tí mladí osobne rástli v tom presvedčení a v tom zápale konať dobro pre ľudí.“

Leopold Henzély, redaktor STV: „Postupne navštívia Nemecko, Dánsko, Švédsko, Fínsko, Estónsko, Lotyšsko a Poľsko.“

Leopold Henzély
STV 1, 21.7.2011

Hitlerov zástupca už nemá hrob. Spolonia ho

Neonacisti stratia pútnické miesto. Popol Rudolfa Hessa rozprášia do mora.

O necelý mesiac sa pri výročí smrti pravej ruky nacistického vodcu očakávali na tomto mieste stovky až tisíce krajne pravicových extrémistov. No od stredy hrob Hitlerovho zástupcu Rudolfa Hessa v bavorskom mestečku Wunsiedel neexistuje. V noci z neho odstránili náhrobný kameň aj Hessove pozostatky. Tie podľa predstaviteľa evanjelickej cirkvi, ktorá spravuje miestny cintorín, spália a hodia do mora. Chcú tak pripraviť neonacistov o pútnické miesto. Na exhumácii sa podľa denníka Süddeutsche Zeitung dohodli s Hessovými príbuznými. Cirkev im predtým odmietla predĺžiť nájom hrobového miesta práve pre problémy s neonacistami, ktorí považujú Hessa (na snímke z väzenia, Wikimedia) za martýra. Jedna vnučka podala

žalobu, no nakoniec aj ona súhlasila - nechce, aby sa hrob zneužíval na politické účely. Hess bol jedným z najvernejších Hitlerových fanúšikov. S Hitlerom bol v 20. rokoch vo väzení a pomáhal editovať jeho dielo Mein Kampf. Od roku 1933 bol jeho zástupcom. Preslávil sa osamoteným letom do Británie v roku 1941, kde chcel rokovať o mieri. Briti ho zadržali a väznili do konca vojny. Potom ho odovzdali na norimberský súd, ktorý ho odsúdil na doživotie. V roku 1987 vo veku 93 rokov spáchal Hess samovraždu vo väzení v Berlíne. V závete napísal, že chce byť pochovaný pri svojich rodičoch vo Wunsiedeli. Nebude sám bez náhrobného kameňa. Hrob nemá ani Hitler, ktorého pozostatky rozptýlili do rieky Ehle v roku 1970. V roku 1999 skončil v mori popol Hitlerovho dôvernika Martina Bormanna.

Ela Rybárová, SME 22.7.2011

Veža je hotová, sú v nej ukryté aj MY Kysucké noviny

Veža kostola na Živčákovej je hotová. V týchto dňoch už pracovníci dávajú dolu lešenie. Informoval nás o tom správca farnosti Ivan Mahrik.

Korňa. Počas jarnej púte posvätil žilinský biskup Tomáš Galis zvon, korunu a kríž, ktoré sa stali súčasťou veže novobudovaného chrámu na Živčákovej. Koruna je pozlátená 24-karátovým zlatom. Do vnútra kríža umiestnili podpísané dekréty týkajúce sa pútnického miesta a chrámu, ale aj noviny a iné dokumenty, medzi ktorými nechýbali ani MY Kysucké noviny, ktoré o výstavbe chrámu pravidelne informujú verejnosť. Raz si ich nájdú budúce generácie, ktoré budú pokračovať v pútnickej tradícii. Dostať 830-kilový zvon Mária do 30-metrovej výšky nebolo jednoduché. Na Živčákovú musel prísť na pomoc špeciálny žeriav. Máriu odliali majstri z cínu a medi v moravskom Halenkove. Zvonová stolica vo veži je vyrobená pre krajší zvuk

z duba, teda klasickým starým spôsobom. Je pripravená „prijat“ ešte ďalšie tri zvony. V tomto roku chcú dokončiť zastrešenie chrámu, osadiť okná a dvere na celom objekte, nebudú chýbať ani elektro a vodoinštalčné práce. Zároveň plánujú pokračovať na exercično-pastoračnom zariadení, kde chcú dokončiť základy a zabetónovať skelet budovy. Predpokladajú, že náklady budú asi 600 000 eur. So stavbou chrámu začali v roku 2009. Jej napredovanie je závislé od štedrosti veriacich, sponzorov a milodarov. Na Živčákovej vyrastie chrám, ktorý bude stáť vo výške 756 metrov nad morom, čo je o celých 52 metrov vyššie, ako stojí socha Krista Spasiteľa v Rio de Janeiro. Výška veže s vyhladkovou terasou bude končiť na kóte 797 metrov. Podľa správcu miestnej farnosti Ivana Mahrika si celá stavba vyžiada náklady približne 2 800 000 eur. (IH), Kysucké noviny 19/07/2011

Diecézne múzeum v Nitre má za sebou štyri roky

Diecézne múzeum v Nitre má za sebou prvé štyri roky. Záujem verejnosti o exponáty, ktoré prezentuje, je pomerne veľký. Zaujímajú ich kópie rôznych vzácných dokumentov vrátane Zoborských listín a predovšetkým katedrálnej poklad. Návštevníci Nitrianskeho hradu si tak môžu dopriať aj kultúrny a umelecký zážitok.

Diecézne múzeum v Nitre je otvorené štyri roky. V roku 2007 bola otvorená časť s dokumentami a listinami a o rok neskôr aj dlho očakávaný katedrálnej poklad. Riaditeľ múzea, Pavel Žebrák, riaditeľ Diecézneho múzea v Nitre: „To znamená veľmi vzácne liturgické predmety z rôznych ušľachtilých kovov, drahých kovov, proste veci, ktoré častokrát môžete stretnúť pri liturgii. Tie liturgické predmety sú také lákavé pre oči. Sú to predmety, ktoré najstaršie sa datujú do obdobia renesancie.“

Redaktor: „Verejnosť má o múzeum záujem.“

Pavel Žebrák, riaditeľ Diecézneho múzea v Nitre: „Ten prvý rok 2007-2008 bol veľmi bohatý, asi sme boli úplne noví, tak nás navštívilo minimálne 15 tisíc ľudí, z toho veľká časť aj zo zahraničia, teraz sa návštevnosť ustálila asi okolo 10 tisíc ľudí.“

Redaktor: „Pracovníčka múzea Veronika Olbertová zdôrazňuje, že každý zvedavý návštevník má možnosť dozvedieť sa o exponátoch veľa zaujímavých informácií.“

Veronika Olbertová, pracovníčka múzea: „Je to dá sa povedať naše najhlavnejšie poslanie a veľmi si teda dávame záležať na tom, aby práve tá mladšia generácia naše múzeum navštevovala, ponúkame im vždy plnohodnotný výklad a máme naozaj iba kladné odozvy na naše múzeum.“

Redaktor: „Dlhodobým cieľom je z Diecézneho múzea vybudovať profesionálnu vedeckú inštitúciu, ktorá bude všestranne skúmať, chrániť, konzervovať, evidovať a dôstojne vystavovať cirkevno-umelecké pamiatky, ktoré zanechali predchádzajúce generácie. Miroslav Lyko

Rádio Lumen, 21.7.2011